

OPMERKINGEN OP HET RAPPORT DER COMMISSIE OVER TOEPAS-
SING DER VACCINATIEWET (Zie pag. 428.)

Het zij mij vergund eenige opmerkingen te maken naar aanleiding van het rapport der Commissie, benoemd om de toepassing der vaccinatie-wet in verschillende gemeenten van Gelderland en Utrecht na te gaan.

De Commissie heeft een uitvoerig onderzoek ingesteld, zij heeft niet minder dan 3343 duplicaatverklaringen nagezien, onderzocht en in tabellen gebracht.

Door dit onderzoek zijn de volgende feiten aan het licht gekomen: 1. aan de voorschriften der wet wordt weinig gevolg gegeven, en deze worden dikwerf veronachtzaamd; 2. de verklaringen laten te wenschen over en zijn niet zelden niet te vertrouwen.

Uit die feiten trekt de Commissie de volgende conclusies: 1. er wordt op vele plaatsen slecht gevaccineerd; en 2. de vaccinatie geschiedt in zeer onvoldoende mate, zoodat er jaarlijks een aanzienlijk deel der kinderen, die naar school zullen gaan, nog niet is ingeënt.

Het komt mij voor dat deze conclusies niet rechtstreeks volgen uit de verzamelde feiten.

Wie bekend is met de bezwaren, ten platten lande verbonden aan het juiste invullen der verklaringen, zal zich kunnen voorstellen dat geneesheeren met zorg hebben gevaccineerd en toch de verklaringen slordig hebben ingevuld. Wie bekend is met het feit, dat vele ouders noch den naam, noch den geboortedag hunner kinderen nauwkeurig weten op te geven, zal mij toestemmen wanneer ik beweere, dat ook op dit gebied ervaring noodig is, voor men de juiste methode bezit om alle bezwaren gemakkelijk te overwinnen. In geen geval kan de Commissie uit de slordig ingevulde duplicaatverklaringen besluiten, dat er op vele plaatsen slecht wordt gevaccineerd; immers tot de inentingen zelven strekte zich haar onderzoek niet uit.

Vreemder is echter de tweede conclusie der Commissie, dat n.l. de vaccinatie in onvoldoende mate geschiedt. Zij berekent zelfs dat er van de kinderen beneden 6 jaar in Gelderland 23 pct. en in Utrecht 26.6 pct. te weinig werden ingeënt. Indien dit reeds een menschenleeftijd door zóó geweest is, moest van de geheele bevolking dus ook ongeveer 25 pct. oningeënt zijn.

Hoe komt nu de Commissie aan deze conclusie?

Op de volgende wijze: Zij telt de duplicaatverklaringen, berekent hoeveel er jaarlijks moesten worden gevaccineerd, het verschil dier getallen is het gezochte te kort; klaar is de kunst!

Het is voor mij een raadsel hoe dezelfde Commissie, die na een moeitevol en vervelend onderzoek van de duplicaatverklaringen, het feit heeft geconstateerd, dat die verklaringen slordig zijn ingevuld en niet zelden niet te vertrouwen zijn, nu bij het trekken harer conclusie in eens zoo goed geloovig is geworden.

De qualiteit der verklaringen is door haar onvoldoende bevonden, maar de quantiteit neemt zij zonder onderzoek aan. Nu, indien men de quantiteit der duplicaatverklaringen gaat vertrouwen kan men ver komen, zóóver dat men gaat meenen dat er in Nederland globaal 25 pct. der bevolking niet ingeënt

is. Indien de Commissie het werkelijke aantal der ingeënten wil leeren kennen, kan zij niet volstaan met het tellen der duplicaatverklaringen.

Het is onmogelijk om het aantal geheel nauwkeurig te weten, maar toch had de Commissie zich aan de scholen kunnen vergewissen of er oningeënte kinderen aanwezig waren, en dan zou zij tot de ervaring zijn gekomen dat zulks niet het geval was.

Indien zij nu nog kon te weten komen hoeveel kinderen van 6 jaar de school niet bezoeken, en die zijn gemakkelijk te tellen, — ieder Gemeentebestuur kan daarvan opgave doen, — dan zou de Commissie zeer zeker de gevolgtrekking hebben gemaakt dat alle kinderen op zesjarigen leeftijd zijn gevaccineerd.

Indien dit zoo is en het blijkt niet uit de duplicaatverklaringen, dan moeten deze in aantal te kort schieten. Dat dit werkelijk het geval is, zal men licht begrijpen, als men nagaat hoe verschillend de opvatting is bij de geneesheeren omtrent de toepassing der wetsartikelen. Die wetsartikelen hebben niet duidelijk uitspraak gedaan in de dagelijks voorkomende omstandigheden. Wat toch is de werkelijke toestand?

De kinderen worden bijna allen op 1, 2 à 3 jarigen leeftijd gevaccineerd, zelden later. Er wordt gelegenheid gegeven tot vaccinatie als de wet zulks voorschrijft, maar de kinderen komen alleen in den zomer, omdat voor vele ouders de reis met kleine kinderen langs morsige wegen en bij slecht weêr onaangenaam is, te meer daar velen een half uur tot drie kwartier van de kom der gemeente verwijderd wonen. Om dien afstand vinden vele ouders het te lastig om nog eens de reis te doen, en de geneesheer komt dan de uitslag der vaccinatie niet te weten. Nog eene andere reden brengt de ouders er toe om hunne kinderen niet weêr te vertoonen, dat is de vrees voor stof geven. Zij beschouwen dat als een groot nadeel voor hunne kinderen en allerlei fantastische gevaren zijn daarvan onder hen verbreid.

Hieraan is het ook toe te schrijven, dat bij eene bekendmaking der gelegenheid tot vaccinatie de meeste ouders hunne komst een paar weken uitstellen, opdat er vele kinderen aanwezig zullen zijn, die stof kunnen leveren en zij veel kans zullen hebben voor hunne kinderen om daarvan bevrijd te blijven.

Wat gebeurt er nu met de verklaringen der kinderen, die het verloop hunner vaccinepuistjes niet laten controleeren? Moet de geneesheer die kinderen gaan opzoeken, om binnen 14 dagen aan de ouders eene verklaring te kunnen afgeven? Dat zou op het platte land nog al moeite opleveren. Doet hij dat niet dan kan hij geen goed ingevulde verklaring afgeven en zodoende blijft die geheel achterwege. De Burgemeester krijgt daardoor te weuiig duplicaten.

Op hun zesde levensjaar komen nu die achterblijvers om hunne verklaring bij den geneesheer, voor zooverre zij niet vóór dien leeftijd zijn overleden. Een deel der geneesheeren legt de wet nu zóó uit, dat zij de verklaring nog afgeven en zich door de achtergeblevene likteekens overtuigd rekenen, dat hunne inenting een goed gevolg heeft gehad. Dateert hij nu zijne verklaring op den dag, waarop hij die afgeeft, dan krijgt ook het Gemeentebestuur daarvan een duplicaat, dat alléén foutief opgeeft den tijd, waarop het kind is gevaccineerd, en eene onderzoekende Commissie in den waan kan brengen, dat zoo'n kind eerst op zesjarigen leeftijd is gevaccineerd. Dateert de geneesheer op den 8sten dag

na de inenting, dus jaren vroeger, dan komt er nooit een duplicaat bij het Gemeentebestuur, omdat de tijd daartoe reeds lang verstreken is. Vat de geneesheer de Wet zóó op, dat hij verplicht is hervaccinatie te doen bij de achterblijvers, dan moet hij, indien er geene vaccinen opkomen, na tweemaal te hebben gerevaccineerd, twee verklaringen afgeven en twee duplicaten inzenden.

Dan zal wederom eene onderzoekende Commissie gaan meenen, dat er veel kinderen zijn, waarbij de vaccinatie geen gevolg heeft.

In al die gevallen komt er dus een onjuist duplicaat, of in het geheel geen. Wil men voor de statistiek het aantal en de qualiteit der duplicaatverklaringen kunnen vertrouwen, dan moeten er andere modellen aan de reeds bestaanden worden toegevoegd. Die nieuwe modellen zouden moeten dienen voor de achterblijvers en aangeven moeten, dat, en hoeveel, likteekens van vroegere vaccinatie er voorhanden zijn; wanneer die vroegere vaccinatie is geschied en welk gevolg de hervaccinatie heeft gehad.

Zooals de loop der zaken in 1881 was en nog is, bestaat er geene mogelijkheid om uit het aantal duplicaatverklaringen tot het werkelijke aantal gevaccineerden te besluiten; evenmin kan men vertrouwen schenken aan de officiëele opgave van den leeftijd, waarop de vaccinatie geschied is.

Niet vóórdát er nieuwe modellen aan de bestaanden zijn toegevoegd en de geneesheeren goed zijn ingelicht omtrent de bedoeling der wet, kan men de duplicaten tot basis nemen van beschouwingen, berekeningen en conclusiën. Al is de toestand op papier dus slecht, de werkelijkheid is gelukkig beter.

Indien er geen bejaarden oningeënt zijn gebleven, — ik meen van niet, — dan durf ik de Commissie zonder overdrijving verzekeren, dat in deze streken in den herfst na de vaccinatie nooit meer dan 5 pCt. en in het voorjaar nooit meer dan 8 pCt. van de bevolking ongevaccineerd is.

De conclusie mijner opmerkingen is nu deze: dat de Commissie, bij het ontwikkelen van haar besluit, in eene verkeerde richting is afgedwaald, omdat er ongemerkt eene geheel onware vooronderstelling in hare berekening is binnengeslopen, namelijk deze, dat het aantal verrichte inëntingen gelijk staat met het aantal duplicaatverklaringen.

Hare conclusie is hierdoor niet meer in overeenstemming met de werkelijkheid.

Lienden, Juni 1883.

J. BORST.

WETENSCHAPPELIJKE MEDEDEELINGEN.

BIJDRAGE TOT DE KENNIS DER MOTORISCHE CENTRA IN DEN HERSENBAST. — Onder dezen titel worden uit de kliniek van CHARCOT, door Dr. BALLEET, twee zeer merkwaardige waarnemingen ten bewijze van het onderling verband tusschen monoplegiën der onderste ledematen en ziekelijke aandoeningen van den lobulus paracentralis medegedeeld (*Archives de Neurologie* 1883). Hij voegt er nog twee dergelijke bij, die reeds in de *Bulletins de la Société anatomique* gepubliceerd zijn.